

alt Urgell

periòdic quinzenal d'Esquerra

Número solt 20 centims.

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:

Ciutat: 5 pessetes any.

Fora i Andorra: 6 pessetes.

Estranger: 7 pessetes.

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Carrer Estudis, 8 (Casal d'Esquerra)

Telefon, num. 83

Portantveu del Comité Executiu Comarcal de l'ALT URGELL (Esquerra Republicana de Catalunya)

EDITORIAL

CATALUNYA ENDAVANT SEMPRE

El conflicte de Catalunya i el Govern de la República continua en peu. A Madrid en la darrera sessió celebrada per les Corts tornà a haver-hi la corresponent «sesión patriòtica» en la que els monàrquics—sobretot— ens feren obsequi de tota classe de penjaments. El dictador Calvo Sotelo i el desequilibrat Albinyana pogueren dir unes barbaritats que sembla que hagi fugit la República i tornem a trobar-nos en plena monarquia.

El govern hagué de retirar el projecte de concessió de plens poders perquè no podia fer el «quorum» i llavors com que del que es tracta es de no deixar la menjadora als lerroxistes, convingueren aquesta fórmula que fou el vot de confiança que li atorgaren la coalició governamental composta pels partits radical d'En Lerroux; agraris de Martinez de Velasco; Acció popular de Gil Robles i liberals demòcrates de Melquiades Alvarez. S'abstingueren de votar tots els carlins, els monàrquics de Calvo Sotelo, Albinyana, Primo de Rivera, etc., junt amb la Lliga Catalana a la que ja no vol ningú, ni els lerroxistes. Aquests estan cansats de la seva tutela que els hi ha portat tants disgustos i els ha posat en perill de dimitir i deixar la breva, cosa que els lerroxistes no perdonen mai. Tot el que es vulgui menys que no puguin continuar sacrificant-se per la República.

En contra del vot de confiança hi votaren tots els partits vertaderament republicans, el de Miquel Maura, Martinez Barrio; Izquierda Republicana de Manuel Azaña; radicals socialistes i socialistes.

Una vegada obtingut el vot de confiança el govern respirà i decidí que aquella fos la última sessió de les Corts de l'anti-república per tal de veure si li es possible passar l'estiu amb relativa tranquil·litat.

Tornaran a reunir-se encara a la tardor vinent aquestes Corts. en la que els vertaders republicans s'hi veuen en minoria i encara si troben estranys i fins escarnits? Seria de desitjar que qui pot, donés per finida la tasca d'aquestes Corts i a la tardor propera s'efectués una consulta al cos electoral per tal de veure si era restablert l'esperit republicà. Trist és haver de dir això als tres anys i escaig de República però es així, a tot Espanya, menys a Catalunya. Allí quasi tots els que contribueixen a l'implantació de la República n'estan allunyats perquè la República que hi regeix no és per a republicans, sinó per a monàrquics i reaccionaris

En canvi ací a Catalunya, es conserva viu el sentit inicial i els republicans són els que tenen a les mans els llocs de comandament, motiu el principal perquè Catalunya ademés de conservar el seu sentit hagi esdevingut el baluart de la República.

El conflicte plantejat entre els dos governs es greu i de difícil solució mentre a Madrid hi continuïn governant homes que senten una hostilitat instintiva per les nostres coses, però seria cosa relativament fàcil si ens haguéssim d'entendre amb homes autènticament republicans que sentissin o al menys vegessin amb simpatia l'autonomia.

Però que voleu que en surti d'un govern en el que hi han homes com Marraco que té a gala l'ésser anti catalanista?

Sigui quina sigui la resolució del govern central, el desenllaç podem assegurar que serà favorable a Catalunya, perquè ademés de tenir raó, es aquesta la voluntat ferma de la gran majoria de catalans.

La llei de contractes de conreu, és només un detall del que ocorreix, perquè cal tenir present que es l'autonomia tota que es debat en aquest plei, i ara ademés de que quedarà ferma aquesta llei a Catalunya, s'arranjaran i liquidaran un munt d'afers de manera definitiva i amb els quals serà una realitat la implantació de l'autonomia.

Aquesta batalla, doncs, l'ha guanyada Catalunya per la seva voluntat i disciplina. Caldrà renyir-ne encara d'altres perquè l'esperit centralista de la vella Espanya renaixent, no és resigna amb el nou estat de coses. Cal estar vigilants i fer arribar el vaixell de l'autonomia a port segur. Per lograr-ho, cal només vigilar que de trascantó no surti un grup de pirates i si surt que sàpiguen que estem disposats a defensar-nos, i si és precis i necessari a liquidar-los

Ferms amb la raó

El senyor Samper i els seus amics han aconseguit una vegada més el que volien. Ara ja poden respirar amb tranquil·litat. Han tancat les Corts.

Han tingut, no obstant un disgust al no poder aconseguir els plens poders que demanaven per a resoldre, sense que ningú els controlés, el problema de Catalunya. Els diputats anticatalans no han volgut donar aquest petit gust al govern que els ha servit, aquests darrers temps.

Què faran ara? Què passarà? Heus ací l'incògnita, encara que sospitem que no passarà res. Han deixat córrer aquests darrers temps sense fer i continuaran igual. L'assumpte nostre es de difícil solució per aquest govern. Ha fet massa el ridícul buscant fórmules i altres coses que solament han portat a cap perdre un temps preciós, més per ells que per nosaltres, ja que Catalunya té la seva sort marcada i seguirà abant mal els pesi.

Aixó ha representat un altre fracàs sorollós pels homes de la Lliga. El pobràs del senyor Cambó s'ha lluit novament. Es la fatalitat. No sospitaren els il·lustres financers, la reacció del nostre poble. Com que han viscut sempre amb els ulls tancats a la realitat es figuraren que els nostres homes es deixarien atropellar per un Tribunal compost per una majoria monarquitzant. A la memòria de tots está la forma com es portà a l'elecció del tribunal encarregat de vetllar una Constitució liberal i democràtica.

Hauria valgut més que en lloc de portar-li a jutjar un assumpte clar i net com el nostre hi haguéssim portat els dels havers de la clerecia a totes llums anticonstitucional.

Que ens assisteix la raó, ho

prova el fet que el senyor Ventosa,—en eterna contradicció amb el senyor Cambó—digué a plena llum que Catalunya té dret a fer la llei de referència.

I nosaltres preguntem: Si hi tenim dret. Què volen? Voldrien potser que es votés per tercera vegada? O potser que la deixessin per als homes de la Lliga i l'aprovés la democràcia esquerrana?

La llàstima és, que com altres vegades no hagin pogut fer el joc contra Catalunya a les esquerres espanyoles, fent-los veure que el d'ací no era altra cosa que un moviment separatista. Llavors els senyors de trenta anys de catalanisme històric haurien pogut traicionar al poble català per tercera vegada.

Ja miren de volguer-nos demostrar,—amb anuncis i tot— que els senyors Royos i Goicocheas són autonomistes de soca i arrel i que Azaña i els socialistes voldrien veure la Espanya unitària. Es un cas de barra volguer fer-nos combregar aquestes coses, com si no tinguéssim memòria i no oblidéssim el paparet d'aquests senyors quan la discussió de l'Estatut.

Però no és necessari recordar temps preferits, els actuals són prou eloqüents. Llegiu la premsa que inspira aquesta genteta i veureu el sistema que voldrien emprar per a fer cedir al govern de la Generalitat. Si el Samper no s'hagués espantat ja s'hauria provat d'ocupar militarment la nostra terra i a hores d'ara els plens poders que per a quedar bé reclamava.

Podem considerar com a catalans això com una nova victòria dels nostres homes. Fa un mes que es votà per segona vegada la llei i aquesta va a po-

P. III